

Domingos

Een zendingsverhaal uit donker Afrika

door Kees Moerman

Domingos

Een zendingsverhaal uit donker Afrika

Door Kees Moerman

Domingos werd op een zondag geboren. Zondag, dat is *domingos* in het *Crioulo*, de taal van zijn land. Daarom heet Domingos Domingos. Als hij op zaterdag zou zijn geboren, had hij nu misschien Sabbado geheten. Domingos heeft zijn eigen naam nog nooit gehoord. Domingos is doof. Als hij naar je lippen kijkt, dan weet hij wel dat je hem aanspreekt: Do-min-gos. Maar omdat hij niet kan horen, kan Domingos ook niet praten. Domingos is doofstom. Toch probeert hij je te “vertellen” wat hij bedoelt. Hij zwaait dan met zijn armen, terwijl hij allerlei geluiden maakt. “Uuuuuuu”, of “nnnnngggggg”. Maar dat is natuurlijk wel moeilijk te begrijpen. Daarom heeft Domingos maar weinig vriendjes. Hij is meestal alleen. Of bij de koeien van zijn vader, die in de buurt van zijn dorp, de *tabanke*, lopen te grazen. Want tegen de koeien hoeft hij niet te praten. Die verstaan zijn klanken toch wel, zeker als hij met een stok op hun ruggen slaat. Een goeie koeienherder, een echte *bakiadur*, dat is Domingos!

Vandaag is het een rare dag. Vannacht was het trouwens nog gekker. Wat een onrust in het dorp, iedereen was wakker! De *Kankuran* kwam weer langs de huizen. Dat is de geest uit het bos, die de mensen schrik komt aanjagen. Hij maakt altijd een hoop kabaal, samen met de grote mannen uit het dorp. Daar heeft Domingos natuurlijk niets van gehoord. Maar hij heeft wel de angst gezien in de ogen van zijn moeder, zijn broers en zijn zusjes. Wat waren ze bang! Nee, veel heeft hij niet geslapen. En toen de zon nog maar net begon te schijnen, nam moeder hem mee naar de hut van opa. Eigenlijk snapte hij het direct. Opa was dood. Gisteren was hij nog even bij hem geweest. Opa lag toen op een rieten mat in de donkere hut. Vanonder een oude, blauwe deken staken zijn rimpelige voeten uit. Zijn ogen hadden Domingos waterig aangekeken. Maar het leek wel alsof ze hem niet meer zagen. En nu lag opa heel stil op diezelfde plek. Oma zwaaide met haar hand de vliegen weg die rond zijn ogen liepen. Er waren nog meer vrouwen in de hut. Ze deden alsof ze verdrietig waren, en sloegen een doek voor hun ogen. Maar toen ze naar buiten liepen, zag Domingos hoe ze met elkaar lachten. Nee, echt verdrietig leek niemand. Opa was een echte *Omi Garandi*, een belangrijke, wijze man in het dorp. Maar hij was heel oud geworden. “Wel zestig”, zeiden sommigen in het dorp. “Nee, honderdvijftien”, zei iemand anders. Domingos hoorde het allemaal niet. Voortaan zou hij nog eenzamer zijn. Hij kon aan niemand vertellen hoe verdrietig hij was.

Wie zou er ook willen luisteren? Iedereen is zo druk vandaag. Want de Omi Garandi wordt vandaag begraven. En dan moet je niet verdrietig zijn, vinden de mensen in het Afrikaanse dorp. Dan is het juist feest! Vanmorgen is een van de mooiste koeien uit de kudde van

Domingos geslacht. Een offer voor de Iran, de grote geest. Het bruinwitte koeienvel ligt uitgespreid tussen de hutten. Vrouwen dragen grote stukken vlees met bot naar de ketel met kokend water. Iedereen lijkt vrolijk, mannen en vrouwen dansen. Eindelijk zal er weer eens vlees zijn, in plaats van rijst met kleine visjes. Op de daken van de hutten springen gieren rond. Ze wachten hun kans af om wat slachtafval te pakken.

Vlak voor de hut van opa zijn mannen druk aan het graven. Vanavond zal opa daar begraven worden. Maar eerst kunnen alle mensen uit het dorp nog afscheid nemen, wanneer sterke mannen hem langs de huizen zullen dragen. Daarvoor zijn andere mensen een draagbaar aan het vlechten van bamboebladeren. En de hele dag dreunen de *bumbuluns*. Holle boomstammen, waarop Omis Garandi woest met stokken slaan. Hierdoor worden de boze geesten verjaagd. Maar zo worden ook allerlei boodschappen doorgegeven. Trommeltaal, die alleen de Omis Garandi kunnen verstaan. En Domingos? Hij hoort het niet, hij voelt alleen het donkere dreunen in zijn buik. Het maakt hem misselijk. Net als het bloed op het koeienvel. En de dronken ronddansende mannen en vrouwen. Een van hen houdt plagend een stuk vlees voor zijn neus. Ze lachen hem uit als hij terugdeinst.

Domingos is daarom het dorp uitgevlucht. Maar zijn grote zus heeft het allemaal gezien. Zij is Domingos achterna gerend. Ze legt haar hand op zijn schouder. Samen lopen ze naar het huis van de zendelingen, aan de rand van het dorp. Want Domingos' zus wil ook niet mee doen met het feest. Zij gelooft niet meer in de boze geesten en in de koeienoffers. Soms laat ze Domingos meekijken in het boek bij de zendelingen. Hij ziet plaatjes van koeien en schapen, met herders net als hij. Maar ook van een man die aan een houten kruis hangt, met bloed uit zijn wonden.

Zou Domingos al begrijpen dat het bloed van de Heere Jezus redding geeft, en niet het bloed van de koe?

Opdracht: schrijf deze woorden in de taal van het land van Domingos!			
Zaterdag		Trommel	
Zondag		Belangrijke man	
Dorpje		Bosgeest	
Koeienherder		Taal van het land	

Dit verhaal wordt je aangeboden door stichting Philippus.

www.stichtingphilippus.org